

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SOPHIA
JAMESOVÁ

Debutantka v pokušení

SOPHIA JAMESOVÁ

DEBUTANTKA
V POKUŠENÍ

PŘEKLAD

JARMILA BRYHOVÁ

Milá čtenářko,

jistě mi dáte za pravdu, že volba partnera je klíčová v každé době. Vždyť ovlivní život člověka na dlouhý čas, ne-li až do smrti. Svě o tom ví hrdinka prvního příběhu s názvem Debutantka v pokušení lady Esther, která hledá seriózního, spolehlivého manžela, aby se již nikdy neocitla v bídě a bez prostředků, tak jak to zažila v dětství. Proto ji leká, že ji přitahuje muž, který je všechno, jen ne seriózní...

Ve druhé romanci, která je zároveň druhým dílem minisérie Londýnská škola pro dámy a jež nese název Recept na skandál, se lady Violet naopak nechce vdát a domnívá se, že před svatbou ji uchrání pořádný skandál. Její plány ale naruší setkání s bývalou láskou Sethem, nyní hrabětem z Daltonu, ke kterému ani po dlouhé době nemůže být lhostejná.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Sophia Jamesová

**DEBUTANTKA
V POKUŠENÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Debutante's Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2022 by Sophia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-361-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-362-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-363-0 (PDF)

Pro Sofii, Emmerson a Isobel.

*Moje malé silné bojovnice s celým světem před
sebou.*

*Ať najdete ve svém životě houževnatost, odvahu
a potěšení ze svých voleb.*

PROLOG

Londýn – prosinec 1809

Našel je ve tmě na ulici, ženu a dítě, schoulené na schodech u dveří, kolem nohou sníh.

Nevypadaly jako obyčejné bezdomovkyně. Na to byly příliš čisté a příliš dobře oblečené.

„Můžu vás někam odvézt?“ zeptal se, když se žena rozplakala. Holčička k němu zvedla hlavu.

„Potřebujeme se s mámou dostat do Camdenu, pane.“ Dívce nezaznívala v hlase ani trochu ulice.

Camden ležel dobrou hodinu daleko a bylo už půl dvanácté v noci, ale zoufalství, které viděl v dívčině obličejí, dodávalo celé situaci na naléhavosti a nechtěl ji zklamat.

„Mám tady kočár.“

„Vy nás svezete?“ zeptala se dívka překvapeně.

„Svezu.“

Sledoval, jak dívka pomáhá matce vstát, a když její matka scházela ze schodů, zaznamenal bolest v jejím obličejí.

„Jste zraněná, madam?“

„Jsem... v pořádku.“

Žena poprvé promluvila. Měla rozražený spodní ret a modřinu okolo oka.

„Můžu vám sehnat doktora –“ navrhl, ale holčička ho zarazila.

„Máma chce jenom domů, pane. Bude tam ve větším bezpečí.“

„Dobře.“

Z malé truhly po straně kočáru vyndal dvě deky a opět zapnul kožené pásky. Holčička se do deky zavrtala, ale její matka ji nechala nedotčenou vedle sebe na sedadle.

Byla to krásná žena, ale vyčerpaná a vrásky v jejích obličeji svědčily o těžkém životě. Rozhodně se netvářila, že by se jí chtělo do společenské konverzace. Muže napadlo, jestli by jí neměla dát napít brandy z placatky, ale pak ten nápad zavrhl. Žena vypadala jako někdo, kdo má špatné zkušenosti s alkoholem, a nechtěl ji ještě víc vyděsit.

Jeho večer v divočejších londýnských klubech mu najednou připadal povrchní, malý svět nadměrných výsad ostře kontrastující s mnohem větší nouzí. Také se nemohl dočkat, až se jich zbaví, až mu sejdou z očí, a stanou se problémem někoho jiného.

Jeho matku by podobné myšlenky zklamaly, ale ta už byla roky mrtvá, protože se rozhodla vyřešit svou melancholii odchodem do hodně hlubokého rybníka.

Potřásl hlavou, aby přišel na jiné myšlenky, a dívka právě v tom okamžiku promluvila.

„Matka chce vědět, jestli vám máme zaplatit.“

„Zaplatit?“ S tímhle nepočítal.

Holčička vyndala z kapsy prstýnek, malý tenký kroužek, a podala mu ho.

„Ne, nic od vás nechci.“

Dívka se podívala na matku a on si všiml, že se žena zamračila.

Dívka si nebyla jistá, jak se má zachovat, sklonila ruku a nechala ležet cetku v dlani bez rukavice, nabídku, kterou nemohla darovat, ani vzít zpátky.

Její matka se dívala dál do země a měla přivřené oči, jako by mohla zapomenout na okolní svět jenom tím, že na něj neuvidí. Pak už nikdo nepromluvil.

O čtyřicet minut později dorazili do Camdenu.

„Tady.“ Dívka ukázala rukou, přejela očima po řadě budov a muž zabouchal na střechu kočáru.

Kočár zastavil, vozka otevřel zvenku dveře a žena s holčičkou se zvedly a vystoupily. Počasí bylo horší než v centru města, k zemi padaly obří vločky a silně se ochladilo. Dívka se otočila k muži, v jasných zelených vepsanou vděčnost.

A pak zmizely do noci a na sedle po nich zbyly příkrývky a ve vzduchu vůně levandule. Muž nevěděl, kdo to byl, a ony neměly tušení, s kým měly tu čest. Když se vozka zeptal, jestli se má vrátit do centra, muž jenom přikývl, opřel se o opěradlo a cítil, jak kočár nabírá na rychlosti.

Doufal, že se žena s holčičkou dostaly do bezpečí. Doufal, že jim někdo pomůže. Doufal, že právě vstupují do teplého domu s pohodlnou postelí.

Když zvedal ze sedadla rozloženou pokrývku, vyřadl na zem prstýnek, symbolický poplatek, který

odmítl. Zvedl ho a všiml si iniciál a data vyrytých uvnitř.

M.P. 1796

Zastrčil prstýnek do kapsy a zadíval se z okna. Bylo to už dávno, co naposledy opustil malou enklávu v centru Londýna, když se po otcově smrti musel vrátit domů do Hampshireu.

Zůstal tam jen tak dlouho, jak se po pohřbu slušelo, ale nic ho tam nedrželo, neměl nic, čeho by se chytil, nic, čeho by se stal součástí.

Dlouho dobu žil divokým a prostopášným životem a uvědomoval si, že musí tuhle zkaženost proměnit v něco méně sebezničujícího. A také potřeboval peníze, aby zaplatil svým věřitelům, a chtěl najít potřebný klid, který mu tolik chyběl v životě plném bujarých večírků, vděčném tématu ke společenským drbům.

Ten večer mu ukázal drsnější realitu jiných lidí a v dívčině obličeji zahlédl pocity, které často vídal ve svém vlastním.

Strach a zklamání. Tahle kombinace byla vyčerpávající.

Přál si, aby mohl nechat obrátit kočár a ujistit se, že dvojice je v bezpečí, ale samozřejmě to neudělal. Žena s holčičkou by se k smrti vyděsily, když by zjistily, že je sleduje, a obě se jasně vyjádřily, že nic nepotřebují.

Muž se podíval na hodinky. Tři čtvrtě na jednu. Normálně by vozku požádal, aby mu zastavil

u jednoho z jeho klubů, ale tu noc na to neměl náladu.

Panebože. Oči té holčičky ho zasáhly, probudily v něm přání přehodnotit vlastní cestu a přivedly ho na myšlenku, že pokud nezmění životný styl, skončí možná jednou bez střechy nad hlavou, opilý, na nějakém bohem zapomenutém místě a odkázaný na dobrodušné neznámých lidí.

Také ho přepadly výčitky svědomí a smutek.

Nežil svůj život dobře.

V centru města začalo opět sněžit. Muž polkl starý smutek, který ho nikdy neopouštěl.

PRVNÍ KAPITOLA

1815

Slečna Esther Barringtonová-Hallová vplula do oslnivého světla, tance a pohybu, všude kolem sebe měla davy lidí. Její první uvedení do společnosti probíhalo přesně tak, jak slibovala teta.

Ještě nikdy neviděla tolik lidí pohromadě a místností zněla hudba talentovaného kvartetu vyhrávajícího na nedalekém malém pódiu. ‚Calder Fair‘, známá melodie, kterou měla teta ráda a kterou se během uplynulých měsíců naučila na Redworth Manor hrát na klavír.

Esther na sobě měla bílé hedvábné šaty vyšíváné tmavším vzorem ve tvaru listů a květů. Byl to její nejoblíbenější model, jeden z mnoha, které jí obstarala teta, splývavá pohádka vyvolávající představu lesních skřítků, víl nebo všech příběhů, které ráda četla jako dítě, zabalená do nádherné látky.

Za chůze cítila, jak ji přítomní hosté pozorují, ale teta radila, že se má dívat před sebe.

„Až nadejde správný čas, nech je přijít za tebou, ale nejdřív v nich musíš probudit zvědavost. Nepřeháněj to s umíváním a bav se pouze s lidmi, kteří ti

byli představeni. Také nechod' moc rychle. Lepší je dělat všechno pomalu a správně, abychom poznaly, kdo je vhodný kandidát.

Nebudu, nebudu, nebudu.

Kolik podobných varování si vyslechla v posledních letech, když se připravovala na tenhle večer? Udělat všechno bezchybně, vzbudit dobrý první dojem, a je to. Na jednu stranu snadné, na druhou nelehké.

Trh s manželkami.

Už jenom ten pojem ji děsil, ale když to nesehrajete správně, zůstanete na ocet. Nebo v nejhorším případě budete mít na krku manžela, kterého nenávidíte.

Teta Mary vypadala jako obvykle královsky, ale Esther vycítila její nervozitu. I ona byla neklidnější, než se tvářila, a byla ráda za svých pět bratranců a sestřenic, kteří jí pomůžou, dodají jí jistotu a poskytnout jí morální oporu.

Aiden ji vyzve k tanci, když to neudělá nikdo jiný, stejně jako Jeremy, přestože ten s menším nadšením, jelikož tanec není jeho silná stránka. Nablízku se jí budou držet i Sarah a Charlotte. Esther při tom pomyslení zachytila Charlottin pohled a sestřenice se na ni usmála, v hřejivých hnědých očích povzbuzení.

Rodina.

Esther tak dlouho nikoho neměla a teď získala spoustu příbuzných. Bude tady i nejstarší Benjamin a bude se chovat pro jednou vzorně, jak slíbil matce.

„Potřebujeme pevnou, jednotnou frontu,“ poučila je teta Mary přísně, když odcházeli z domu na St James's. „Nebudeš se schovávat, Bene. Je ti to jasné? Potřebujeme, aby se všichni zapojili, aby dnešní

večer skončil pro Esther úspěchem, s nímž sice počítám, a nemůžeme si dovolit chyby. Ani sebemenší.

Nemůžeme si dovolit drby.

Protože pod klidem leží propast, trhlina v uplývající čase, štěrbina, která může zhatit všechny plány, když není člověk opatrný.

To absolutně chápal každý člen rodiny Barringtonových-Hallových a všichni se činili, aby byla Esther v pořádku.

Připojil se k nim i strýc Thomas a přispíval svým držením těla. Byl vysoký a sebejistý a díky svému titulu, bohatství a kontaktům se pohyboval ve společnosti s lehkostí, která připadala ostatním okouzující.

„Všechno bude v pořádku, Esther, a hravě si poraď. Jenom buď sama sebou. Máš zdravý rozum a jsi šikovná, schopná holka.“

Esther se musela usmát, protože než ji strýc našel v londýnském sirotčinci a odvezl zpátky do Kentu, připadala si úplně jinak, jako dítě matky, která naprosto sešla ze správné cesty a zapadla mezi spodinu nebezpečného města.

Teta nemusel Esther vysvětlovat, jak snadno se žena může zničit, když ignoruje mnohá nepsaná pravidla vysoké společnosti. Ne, má ta pravidla pevně zakořeněná v krvi, a pokud existuje dívka, která nesnáší špatné chování a porušování pravidel, je to právě ona.

Teta se zastavila před ženou nebývalé krásy, i když postarší, která měla po boku mladíka se stejně elegantními rysy obličeje.

„Lady Beaumontová.“

„Lady Dugganová.“

Následovalo krátké posouzení šatů, účesu a záměru a teprve potom se rozproudila konverzace.

„Ráda vás tady vidím. Myslela jsem si, že jste stále v Redworthu.“

„Ne, vrátili jsme se, bychom uvedli do společnosti naši neteř. Lady Beaumontová, smím vám představit slečnu Esther Barringtonovou-Hallovou?“

Esther udělala očekávané pukrle a usmála se. Ne moc zářivě a ne moc sebejistě. Předvedla správnou dávku skromnosti, aniž by působila podlézavě. Nevštěpovala jí to ostatně stále dokola teta?

Lady Beaumontová se zatvářila potěšeně. „Ráda vás poznávám, má drahá, a tohle je můj syn lord Alberton. Nedávno se vrátil z dlouhé cesty po Americe a máme velkou radost, že je zase doma.“

„Slečno Barringtonová-Hallová.“ Lord Alberton vzal Esther za ruku a chvíli ji podržel. „Je mi velkým potěšením, že vás poznávám.“

Vystupoval s přirozeným šarmem a úsměv, kterým doprovodil svá slova, byl upřímný a laskavý.

„Říkal jsem si, jestli bych vás nemohl vyzvat na příští tanec, než vás ostatní zahrnou nabídkami a na mě žádný nezbyde.“

O kousek ustoupil a nechal Esther větší prostor. Volil pečlivě slova a ovládal dokonalé chování, což se Esther líbilo. Muž, který zná pravidla a bude se jich držet. Muž, který nepřekročí hranici správnosti a vhodnosti, nikdy neudělá přešlap.

„Samozřejmě, mylord.“ Esther našla taneční pořádek s tužkou a napsala do první řádky jeho jméno. Valčík. Doufala, že jí ho teta povolí, ale teta tam jen

stála, sledovala jejich slovní výměnu a tvářila se potěšeně.

První tanec ve společnosti s mladým lordem, který je vysoký a pohledný. Večer nemohl začít lépe.

„Váš bratranec Benjamin je můj kamarád a výslovně mě požádal, abych na vás dával dneska večer pozor, slečno Barringtonová-Hallová. Přiznávám, že poté, co jsem vás poznal, s radostí vyhovím, protože ten úkol není ani trochu těžký.“

„Děkuju. Být ve společnosti tolika lidí je poněkud znepokojující. Na venkově v Kentu sice také pořádáme plesy, ale nikdy takhle velké.“

„Berte to jako cvičení,“ opáčil lord Alberton. „Moje sestra měla pěkný strach, když byla poprvé uvedena do společnosti, a teď je vdaná za hraběte z Thorntonu, a dokonce velice šťastně.“

Esther přikývla. „Odkud znáte mého bratrance Bena?“

„Chodili jsme spolu na Eton a pak jsme studovali na stejné univerzitě.“

„Na Cambridgi?“

Lord Alberton přikývl. „Učení mě baví.“

Esther také bavilo, ale nebyla si za daných okolností jistá, jestli to má přiznávat, protože od žen se neočekávalo, že budou excelovat v akademickém světě.

Chystala se položit další otázku, když ji překvapila vlna živé konverzace, která projela místností. Esther se otočila. Po schodech scházel muž v černém a všichni na něj upírali pohledy. Na dálku nedokázala přesně rozeznat jeho rysy, ale vyzařovalo z něj něco znepokojivého a zároveň strhujícího. Nebylo divu, že se na něj všichni dívali.

„To je pan Oliver Moreland,“ objasnil její společník. „Takže budeme mít dneska večer o zábavu navíc,“ dodal odsuzujícím tónem. „Pokud existuje někdo, před kým by vás měl bratranec varovat, tak je to právě on. Je vyhlášený tím, že beztrestně porušuje všechna společenská pravidla a nějakým způsobem mu to vždycky projde. Možná pomáhá jeho majetek a původ, je druhým synem hraběte, ale...“ Lord Alberton se významně odmlčel.

„Ale...?“ pobídla ho Esther.

„Pochází z rodiny, která je terčem časté kritiky. Povídá se, že se jeho matka utopila, aby tomu všemu unikla, a jeho otec, hrabě, se o několik let později upil k smrti.“

Esther se musela zatvářit šokovaně, protože lord Alberton začal rychle žehlit škodu.

„Řekl jsem příliš mnoho, za což se omlouvám. Pravda je, že Moreland je jedna velká záhada a je lepší udržovat si od něj odstup.“ Hudebníci začali vyhrávat úvodní tóny prvního tance. „Mám pocit, že tenhle tanec je můj, slečno Barringtonová-Hallová.“

Lord Alberton natáhl ruku, Esther ji přijala a vychutnávala blízkost jeho sevření, když ji vedl na parket.

Valčík. Tanec, který dovoluje tanečnickům věci, jako žádný jiný. Tanec, který pouze cvičila s bratrančí v modrém salonku doma v Kentu.

Na druhé straně místnosti zahlédla muže, o němž ji pověděl lord Alberton. Byl tak vysoký, že mohla bez problémů sledovat jeho pohyb. Sice nechápala, proč se na něj při jeho pověsti dívá, bylo na něm však něco povědomého, jenom ho nedokázala zařadit. Ta hádanka ji silně zajímala.

„Kdo to je? Ta dívka v bílém?“ zeptal se Oliver Moreland svého dobrého kamaráda Fredericka Bronsona, který s ním stál na okraji parketu.

„Slečna Esther Barringtonová-Hallová. Je to neťeř lorda a lady Dugganových a teprve nedávno přijela do Londýna.“

Ta dívka byla krásná, o tom nebylo nejmenších pochyb, měla medově světlé vlasy a štíhlou postavu, nesla se však způsobem, který byl nesporně smyslný. Skvěle tančila, ale to, jak nakláněla hlavu...

Neznám ji náhodou odněkud?

„Tohle je prý její první londýnský ples,“ ozval se z dálky Frederickův hlas. „Slečna je zářným příkladem slušnosti a přišla sem ulovit manžela. Zaslých jsem, že se slečna Barringtonová-Hallová drží do písmene pravidel a nejšťastnější je ve společnosti svých četných bratranců a sestřenic.“

Oliver se zasmál. „V tom případě bych měl vyhledat Hetty Palmerovou a uvidíme, jak dlouho bude trvat, než Hetty navrhne nějakou nehoráznost.“

„Například abys s ní jel domů a skočil s ní do vyhřáté postele.“

„Nebo že se odebere do mého kočáru, který mám přistavený před domem. Jejím manželovi to nikdy nevadilo.“

„Protože je muž volných mravů.“

„Tobě na tom připadá něco špatného?“

„Jenom ti radím, abys byl opatrný, Oliver. Jednoho dne tě nachytá žárlivý choť a vyzve tě za úsvitu na souboj.“

„Ach, to tedy těžko,“ protáhl Oliver. „Protože

vyznávám pravidlo, že opatrnosti není nikdy dost. Kromě toho jsem vynikající střelec.“

Frederick se uchechl. „Tak v tom případě ti přeju, aby tě plnou silou zasáhl šíp boha Erose a zlomil ti srdce podobným způsobem, jakým jsi ho hravě zlomil bezpočtu svých obdivovatelek.“

Oliver se zamračil. Frederick byl jeden z jeho nejstarších kamarádů a jeho přání ho hluboce ranilo.

„Ještě jsem nikdy nikomu neublížil, Freddie, a při odchodu jsem vždycky velkorysý. Kromě toho, ženy, s nimiž se stýkám, mají s uměním lásky bohaté zkušenosti. Například bych se nikdy nezapletl s pannou.“

„Tak proč pořád pozoruješ se zaujetím slečnu Barringtonovou-Hallovou?“

Oliver odtrhl pohled.

„Ruměncem nevinnosti má své kouzlo. Jenom se dívám, ale nikdy bych se jí nedotkl. Je obklopena bratřenci a lord a lady Dugganovi jsou lidé, kteří rozumějí své opatrovnické povinnosti.“

„To rozhodně rozumějí, Duggan je lord, který se těší jedinečné pověsti a je známý tím, že má obrovský sklon ochraňovat svou rodinu. Jsem přesvědčený, že by tě oběsil na nejbližší šibenici, kdybys mu zprznil jeho neposkvrněnou a opatrovanou neteř.“

Oliver přikývl a vzal si sklenici z tácu, který okolo pronesl sluha oblečený do livreje neidentifikovatelného odstínu. Oliver nevěděl, jak ho popsat. Nejspíš jako zelenožlutý. Jako obzvlášť zářivou limetku. Když se rozhlédl, spatřil v místnosti další neobvykle zabarvené látky.

„Mají naši hostitelé zálibu v látkách, které nechce koupit nikdo jiný?“

Frederick nakrčil čelo. „Zapomněl jsem, že jsi tady loni nebyl...“

Oliver nebyl minulý rok skoro nikde, protože jeho bratr konečně zanechal tvrdé kritiky a výčitek a popadl místo nich zbraň a postřelil ho. Sice jenom do boku, ale Oliver si byl jistý, že mířil na srdce.

Nikomu nepověděl, co se stalo, ale věděl, že Frederick měl tušení, že mu hrozí nebezpečí, protože přijel bez ohlášení do jejich rodinného domu Elmsworth Manor v Hampshiru. Kamarád zavolal doktora a pak odvezl Olivera zpátky do města, pryč z rodinného sídla, daleko od nenávisti. Freddie po něm chtěl, aby ten skandál popohnal před soud, ale jméno Moreland se stále ještě těšilo troše vážnosti a Oliver nechtěl zničit její zbytky. Od té doby bratra neviděl.

Přistoupila k nim Josephine Campbellová, položila Oliverovi prsty na paži a vyslala mírným tlakem nevyslovenou zprávu.

Oliver se s ní před pár měsíci vyspal a neměl nejmenší zájem na obnovení jejich vztahu. Jednak měla víc než divné děti a pak se jí zračil v očích výraz, který hovořil o zoufalství.

Tak jí místo toho požádal o tanec... jeden tanec a bude mít splněnou povinnost. Nikdo po něm nemůže chtít víc. Josephinina drobná postava ho kdysi přitahovala, ale teď ho otravovalo, že se musí pokaždé předklonit, aby slyšel, co říká. Za deště ho pořád bolelo v boku a tenhle večer bylo počasí opravdu mizerné. Nechápal, co na tom plese dělá, když je plný debutantek. A Josephine se ho při cestě na parket držela, jako by ho nikdy nechtěla pustit.

„Doufám, že se vaše děti mají dobře.“ Ta věta byla zcela banální, protože její děti byly problematické a Olivera vůbec nezajímalo, jak se jim daří. Přesto měl pocit, že by se hodila trocha konverzace, protože žár v Josephiných očích nabral na intenzitě.

„Moc dobře, pane Morelande. Nebudete tomu věřit, ale Barbaře bylo minulý týden osmnáct. Rozhodně mi připadá, že se narodila teprve včera, ale vyrostla do takové krásy, že všichni lidé...“

Oliver přestal poslouchat. Dívka v bílém teď byla kousek od něj a on viděl vyšívání na jejích šatech a zlato ve vlasech. Přál si, aby se k němu otočila, aby si mohl pořádně prohlédnout její obličej, ale Alberton ji odtáhl opačným směrem a dívka zmizela v moři tanečníků.

O kousek dál se na sebe snažily upoutat pozornost lady Susan Drummondová a paní Cecelia Furnessová, dvě ženy, s nimiž také spal. Obě si našly nové manžely, za což byl nesmírně vděčný. Přál si, aby mohl odejít a najít si zábavu víc ve svém stylu, ale slíbil své tetě, že se dostaví, a co se tety týkalo, snažil se držet slovo. Matčina sestra a matka byly jako oheň a voda, tetina veselá přátelskost ostře kontrastovala s matčinou melancholií. Teta Julia neměla nikdy děti, ale přilnula k němu a k Phillipovi.

Josephine stále mluvila o dceři a Oliverovi přeběhl mráz po zádech. Vede tenhle dlouhý monolog jenom proto, aby v něm vzbudila zájem o tu holku? Panebože, Oliver měl pocit, že přesně tohle dělá. Náležitě se usmíval, ale když skončil tanec, odvedl Josephine tam, kde ho našla, a spěšně se omluvil.

Potřeboval se nutně dostat z místnosti, protože ho začínalo ničit horko a významné pohledy. Už viděl, jak se na něj ostatní chystají vrhnout se svými nadějemi a očekáváními, tak zamířil k francouzskému oknu na druhém konci salonu a za chůze se na nikoho nepodíval.

Venku bylo chladněji, dlouhá prosklená místnost ho chránila před nevlídným počasím a spousta stálozelených rostlin jí dodávala atmosféru oázy. Zhluboka se nadechl a zavřel oči.

„Taky vám to připadá vevnitř k nesnesení?“

Hlas za zády ho přiměl k tomu, aby se otočil. U nejvyššího stromku v květináči stála dívka v bílém, v ruce držela sklenici s vínem a upírala pohled do nevlídné noci.

V tomhle prostředí působila nedotknutelně a klidně, debutantku z tanečního parketu vystřídala mnohem sebejistější dívka.

„Na takovýchhle akcích se zřídka zdržím moc dlouho.“ Oliver se pokusil potlačit nechuť v hlase.

„Protože dáváte přednost úplně jiné zábavě?“

Dívka se napila a Oliver si všiml, že se jí udělaly dolíčky ve tvářích.

„Takže už víte o mé alarmující pověsti, slečno Barringtonová-Hallová?“ Oliver nehodlal chodit kolem horké kaše, protože dívka vypadala jako někdo, kdo ocení přímočarost.

„Moc ne. Právě jsem přijela do Londýna, ale nepůsobíte na mě dojem člověka, který se cítí dobře ve vybrané společnosti.“

„S takovýmhle instinktem to tady dotáhnete daleko.“

Oliver slyšel pobavení ve svém hlase, dívka se však zamračila.

„S tím dotažením daleko to myslíte tak, že si seženu manžela se vznešeným titulem, který mě bude do konce života zajišťovat způsobem, na nějž jsem zvyklá?“

Oliver zřetelně zachytil podráždění a rychle dokončil své vysvětlení.

„Tím dotažením daleko jsem chtěl říct, že se z vás stane originál. Dokážu si představit, že právě tohle bude vaše cesta.“

„Připisujete ženskému pohlaví příliš velkou moc, pane. Obávám se, že Londýn je místo, kde se něco takového nenosí.“

„Takže jste z venkova?“

„Jsem a venkov se mi líbí daleko víc než město.“

Oliver se opět usmál. Takhle si se ženami nepovídal moc často a zejména ne se ženami, které budily dojem, že po něm nechtějí žádné intimnosti. Dívčina odtazitost pro něj byla výzva i otázka.

„Barringtonovi-Hallovi jsou vážená rodina.“ Když na ni zapůsobím přes její kontakty, třeba se víc otevře, usoudil Oliver.

„To jsou.“

„Předpokládám, že jsou rodina, která klade velký důraz na pravidla a vhodné chování.“

„Což mi naprosto vyhovuje.“

„Slyšel jsem, že milujete pravidla.“

„A já jsem zase slyšela, že vy je nenávidíte.“

„Takže slepá ulička. Třeba by se mě vás podařilo přesvědčit, že máte změnit úhel pohledu.“

„Ale proč bych to měla chtít, pane Morelande,

když bezpečnost ve společnosti je postavená na přísném dodržování slušného chování?“

Pak dívka zasalutovala Oliverovi sklenicí a prostě zmizela dalším francouzským oknem, kterého si předtím nevšiml, protože ho měla za zády. Jednu chvíli tam stála a pak byla pryč. Jako kouzelník na venkovském trhu předvedla fascinující představení.

Působivé a vzrušující. Udělala to úmyslně?

Oliver za ní nechtěl chodit, protože mu dala jasně najevo, že se s ním už nehodlá bavit. Ta záhadná dívka s neobvyklými zelenými očima a ve splývajících šatech očividně ráda překvapovala, tak se zachová stejně. V hlavě se mu už začínal rodit plán.

Je to on. Esther to pochopila, když si ho prohlídla víc zblízka na parketu. Je to muž, který je před lety zachránil před nocí na ulici. Moc se nezměnil, možná se víc zatvrdil a zmohtněl, ale zůstaly mu tmavě modré oči, kterými ji tenkrát pozoroval, když zvažoval situaci a rozhodoval se, co podniknout.

Byl vyšší, než si pamatovala, a na jedné ruce měl prsteny. Esther mezi nimi hledala úzký zlatý kroužek po otci, ale něco tak malého a bezvýznamného by samozřejmě nenesil.

Do zimní zahrady zašel z nějakého důvodu, Esther mu to viděla na očích. Patrně uprchl, a než si jí všiml, jezdil si nahoru dolu po boku, jako by trpěl bolestí.

Vždycky si všímala detailů, protože matka vůbec nedokázala číst signály. Byla to často vyzkoušená dovednost, kterou skrývala před ostatními.

Jak to myslel, když řekl, že by z ní mohl být

originál? Má vůbec na vybranou? Může být někým, kým by chtěla skutečně být?

Esther se zamračila, protože jak moc je to pravděpodobné? Kuře se nepaktuje se smečkou lišek, pokud chce přežít, a Esther byla natolik rozumná, že věděla, že v sobě nosí mnoho věcí, které by měly zůstat skryté. Ne, pan Oliver Moreland je rozhodně muž, kterému se musí vyhýbat, bořitel pravidel, jenž je ve svém osobním životě neukázněný a kvůli tomu i nebezpečný.

Lord Alberton ji vyhledal několik vteřin poté, co vstoupila do místnosti, připojil se k ní a udržoval nenásilnou konverzaci. Slova pana Morelanda byla komplikovaná a zastřená. Albertonova prostá, nenáročná a vyvolávala v Esther pocit, že zapadla mezi ostatní v taneční místnosti, otevřená, nezkušená dívka, která toho neviděla příliš mnoho. Debutantka odpovídající úzkoprsé definici všeho, co se od ní očekává.

Za chůze s lordem Albertonem odložila na tác vinnou sklenici a odmítla další. V kostech jí stále seděl šok ze setkání s Oliverem Morelandem a navzdory klidnému zevnějšku jí vibroval pod kůží. Pořád ještě polykala, aby se mohla nadechnout.

„Nechtěla byste na čerstvý vzduch, slečno Barringtonová-Hallová? Zním jedno místo, kde bychom měli větší soukromí.“ Lord Alberton pohlédl k zimní zahradě, z níž Esther právě vyšla, a Esther zavrtěla hlavou.

„Mám trochu hlad, lorde Albertone, a všimla jsem si, že támhle přichystali stoly s jídlem.“

„Samozřejmě.“

Lord Alberton si zasunul její ruku do ohbí paže, zamířil s ní ke stolům a Esther se nechala vést.